

Sunnudags- siglingin

Sunnudagssiglingin byrjar komandi
sunnudag 6.5.

SUNNUDAG* Sigmundur

6.5	22.5	3.6	13.5	27.5	17.6.
24.6	8.7	22.7.	1.7	15.7	5.8.
12.8	26.8	9.9	19.8	2.9	16.9
kl. 8			kl. 8		
Tórshavn			Tórshavn		
Toftir			Kollafjörð		
Streundur			Hvalvík		
Oyri kl. 10			Oyri kl. 10		
Hvalvík			Streundur		
Kollafjörð			Toftir		
kl. 11			kl. 11.30		
Tórshavn			Tórshavn		
kl. 15			kl. 15		
Tórshavn			Tórshavn		
Kollafjörð			Toftir		
Hvalvík			Streundur		
Oyri kl. 17			Oyri kl. 17		
Streundur			Hvalvík		
Toftir			Kollafjörð		
kl. 19			kl. 18		
Tórshavn			Streundur		
			Toftir kl. 19.30		
			Tórshavn		

*) Samband frá og til Klakksvík yvir
Lorvík bæði fyrrapart og seinnapart.

AS. THORSHAVNS MÆLKEFORSY-
NING & MARGARINEFABRIK

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

(Framhald frá 1. síðu)

ganga við til at lata trolaran halda
áfram hjá sama reiðara sum áður.

At lata bátin fara út av landinum
vildu vit ikki, og so var einasta, ið
gerast kundi tað, sum nú er gjørt,
og nú visir tað seg, at annað og
betri lag er komið á hjá »Leivni«.
Nú vóna vit, at hann brátt kemur
heim við stórar mongd av góðum
fiski, sum vit fegin vilja fáa lagt
upp á Tvoroyri og virkað har. Men
vit fáa ikki 16 tingmenn at greiða
atkvøðu fyri — ella at góðtaka, at
fiskurin verður lagdur upp og virka-
aður á Tvoroyri uttan so, at kostna-
ðurin av at lata veiðina virka á
Tvoroyri er hin sami, og ið hvussu
er ikki hægr enn aðrastaðni.

Undirritaði var stutt síðani á
Tvoroyri og hevði samrøðu við nakr-
ar av oddamonnunum fyri arbeid-
ararørslun har á plássinum, og teir
søgdu hesi orð: »Hevði arbeids-
mannafelagið kunnað leigað Hvita-
nes og havt ráð at sett tað í góðan
stand, so vildu vit átið okkum at
virkað fiskin fyri tað sama, sum

hann verður virkaður fyri aðra-
staðni.«

Eg fór so til Havnar og talaði við
løgmannin og hinar lands-týrismenn
í nær og allar tingmenn, sum styðja
landsstyrið, um hetta mál, og svar-
að varð mærlig soleiðis:

»Tá ið lögtingið eigur Hvitanes,
so er eyðsæð, at húsið verða gjørt
í stand og hildin væl viðlíka; men
um nakað skal verða bygt aftrat, so
megu vit framman undan vita, hvat
tað er, og hvat ið tað kostar.«

Út frá hesum varð málið um
Hvitanes lagt inn á ting. Eg hevði
tær bestu vónir, um at alt fór at
laga seg av tí allræsta. Men tá
hendt tað ótrúliga og tað, sum spilti
spælið — ja, ótrúligt er tað, men
tíverri er tað hin nakni sannleiki, at
Hemming Jespersen fór upp á tal-
arapallin at mótmæla, at nakað
skuldi verða gjørt við Hvitanes —
kanska eitt flakavirk, men onki
annað. Eg hevði ventað, at Hem-
ming Jespersen við gleði fór at
takka fyri, at vit soleiðis vildu gera
útvæg fyri, at Tvoroyri kundi fáa
fisk at virka, ikki einans frá »Leivi
Óssurssyni«; tí tað bar jú væl til at
fáa fisk frá øðrum skipum eisini,
og kanska finna ein útvæg at fara
»Leivur Óssursson« fult og heilt
aftur at hoyra heima á Tvoroyri.

Okkara hugsað við Hvitanes var
tann, at fiskurin skuldi kunna verða
virkaður til kappingarforar prisir.

Hetta kundu vit óivað fingið ting-
menn at skilja, um ikki Hemming
Jespersen so harðliga leyp á okkum

og málaði alt so ómöguligt og segði
m. a., húsið á Hvitanesi eru so rot-
in, at ein umvølan fór at kosta
fleiri hundrad túsund krónur, og
kortið fór aldri at kunna koma
góður fiskur út aftur haðani. Kapp-
ingarforir fóru eingir at verða á
Hvitanesi — og hvat endar tað so
við? spurdi Hemming Jespersen og
svaraði sær sjálvum soleiðis: »Jú,
tað endar við dundrandi undirskoti,
og so kemur Dam, sum hann er
vanur, grátandi aftur til tingið at
biðja um hjálpi. Nei, nú hava vit
fingið meira enn nokk av humbukk-
frá P. M. Dam og sosialismuni. Nú
er ein oppositióin í gongd á Tvoroyri
í móti Dam, og eg eri »forari« fyri
hesi oppositióin, og eg ætli mær at
føra ein harðan kamp so leingi, inn-
til javnadararøslan er útruðað av
Tvoroyri. Vit hava ikki brúk fyri
P. M. Dam og turkíhúsi á Hvita-
nesi; tí á Tvoroyri eru fleiri stór og
nýmótans turkíhús, sum standa tóm
og kunna virka allan tann fisk, sum
»Leivur Óssursson« veidir og nógv
meira enn tað.«

Aftaná hesa røðu av H. Jespersen
fór kaldur gjóstur gjøgnum tinghú-
sið, og Hvitanesmálið vann so ikki
tann frama, sum Dam og undirrit-
aði ætlaðu í samsvar við tað ynski,
sum oddamenn fyri arbeidararøslu-
na á Tvoroyri settu fram fyri meg
fyri ásum døgum síðani. Vónbrót
— og ein frammaná frá einum ting-
manni, sum eg hevði ventað stuðul
frá.

J. H. Danbjørg.

SOSIALURIN

Útgevart:
FØROYA JAVNADARFLOKKUR

Bladstj.:
Villi Sørensen. (tlf. 5479 Klakksvík)

Box 76.

Prentsmíðjan á Høysbreyt
TELF 1820

Arbeidið

við innlegging av hitaverki í svimjingarhøll við Tvoroyrar skúla verður
her útboðið alment sambært tekningar við treytum og skrivligum
frágreiddingum, ið eru at fáa á sáknarstýrisskrivstovuni á Tvoroyri.

Tilboð mega vera sáknarstýrinum í hendi seinast hin 15. maí 1962.
Sáknarstýrið skilar sær rett til at velja og vraka ímillum tey inn-
komnu tilboðini.

Tvoroyri, hin 26. apríl 1962.

FROBBIAR SÁKNARSTÝRI

17

leysan næming, fær hann at leypa framav. Og so á dyr við
honum. Hvi? Tí hann er tjóðskaparmaður, bar flaggið, tá ið
skrúðgongan var. Soleiðis verður føroyingurin happaður í sínum
egna landi. — Tormaður talar. Yrkingarandin kemur yvir hann
aftur, og fosturlandsyrkingin, hann hevur í gerð, verður liðug.
Strekkir seg á seingini, hugsar. Tann fulli maðurin kendt ikki,
eg var føroyingur, tí eg var dansklæddur. Tað skuldi ikki
verða longur, føroysk klæði skuldi hann hava. Og føroyskt navn.
Ein rettur føroyingur æt ikki Andreassen ella Andrasarson, nei,
hann æt eitthvørt ramføroyskt — hugsar og starr fram fyri seg,
skrivar í luftina við fremsta fingri: Jarnbardur, Glitrarheidi,
Ormstunga, Dýrindal. Hann stóðgar við Dýrindal — Tormaður
skalld Dýrindal. Tað ivast eingin í er ein rettur føroyingur. Set-
ir sær fyrj at skriva brev til fútan beinan vegin og biðja um
hetta navn. Loypur upp, tekur pappír og penn, skrivar. Hond-
in mest sum ber seg undan at seta stavirnar, men hann noyðir
hana til tað og fær brevið liðugt, skrivar uttaná og leggur tað
á borðið. Rembir seg og geispar, kennir tyngd, vekraður, sum
hann er. So leggur hann seg upp á seingina, dúrar.

Tá er hon har, mamman. Nú sær hann, at hon hevur verið
her alla tíðina. Tað gamla klaverið har heima er her eisini.
Hon leikar á tí. Kirkjúsámar. Teir, sum vóru sungnir, tá ið
pápin fór til gravar. Nei, tey standa á gravarbakkanum, móð-
irin og hann — einsamoll. Likskarin er farin. Djúpur krapj og
fótkalt. Gluggarnir í kirkjutominum eru opnir enn. Hvirlurnar
fáa kúlvin í kirkjuklukkuni at reiggja, sláa ímóti. Tað er tað,
hann hoyrir. Vindurin ringir harðari og harðari, tað ljómar út
um bygdina, s'ær aftur úr fjøllunum so rungandi hart. Hann
vaknar við kaldan drey. Tá er tað Jógvan, ið dunkar á hurð-
ina og kemur inn.

»Hugs, eg vakti teg.« heldur hann fyrj, leggur hógvu og
tasku frá sær á tað litla borðið undir vindeygnum, tivar. »Nú,

18

hvussu er vorðið hjá tær, skal eg fara at tala við teir fyrj teg?«
Hann er ógviliga uppreittur og starr upp á Tormann.

Tormaður reisir seg ikki upp, dregur á. Áðrenn hann svarar.
»Hvorjar skal tú tala við?« spyr hann hirsini so.

»Við læraran Árantzen og skúlastjóran. Tað er ørt, at tú skal
verða koyrdur heim fyrj so lítið. Tú má sleppa at lesa teg lín-
ana.«

Tormaður tær: »Tú heldur meg kanska liggja her og gráta,
tí eg eri útkoyrdur.«

»Tá er í hvussu er ikki langt frá, at eg gráti.« sigur Jógvan.
»At tað skal standast so nógv av tí, at tú, sum lítið og einki
ger av brennivini, kemur ein morgun í skúla við hundasjúkuni,
tað er einki hopj í. Her má komast aftur umaftur.«

Tormaður sigur: »Eg eri ikki verj heitin um hetta, enn tá
ið tú stendur við snøri og missir ein hók. Eg slái ein annan
undir, og so er ikki meir um tað.« Hann verður yvirgud og
harðnar á málinum: »Og tað skal vera ein stórr hókur, Jógvan,
ein føroyskur hókur, sum hasar helvitis danskarympurnar skulu
kíka niðast í magakelkarnar. Tað skal eg siga tær. Lat teir vinna
mer neisur. Eg skal posa teir. Fer tú niðan at tala við teir, so
heilsa teimum hetta frá mær!« Hann fer upp á gólvið at ganga
og stéitgudur.

Jógvan situr og vindur hógvuna, smáler og er í villareidi,
hyggur eitt sindur spottkur upp á vinmannin: »Hetta fær tú
meg ikki at trúgva, at tú ert líkasælur — kanska skula fáa á
hálvári leið. Var tað av heilsubreki, mátti tað so vera. Men
av spólni. Hetta var jú spæl, at vit tvassadu runt í gotunum
við floggum. Vit hildu gleim. Tað má ikki enda so. Ber ikki
tí at taka urgt fólk so harðliga. Og at hetta skuldi henda eg,
sum er so varligur í orð og tal! Eg farj beint í holtur við
skúlastjóran.«